

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki (przewodniczący)
SSN Agnieszka Żywicka (sprawozdawca)
SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania M.W., R.W., W.D. jako następców prawnych odwołującego się T.W.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 14 kwietnia 2026 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 czerwca 2023 r., sygn. akt III AUa 130/23,

- 1. umarza postępowanie kasacyjne,**
- 2. odstępuje od obciążania organu rentowego kosztami postępowania kasacyjnego.**

Agnieszka Żywicka Robert Stefanicki Renata Żywicka

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 22 grudnia 2020 r. zmienił zaskarżoną przez T.W. decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie z dnia 30 czerwca 2017 r. obniżającą od dnia 1 października 2017 r. wysokość emerytury policyjnej

przysługującej T.W., w ten sposób, że przeliczył, poczynawszy od dnia 1 października 2017 r. wysokość policyjnej emerytury z pominięciem przepisu art. 15c w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Apelację od powyższego wyroku złożył Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, zaskarżając wyrok w całości.

Następcy prawni odwołującego – M.W., R.W. i W.D., wnieśli o kontynuowanie postępowania z ich udziałem oraz oddalenie apelacji jako bezzasadnej.

Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyniku rozpoznania apelacji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 22 grudnia 2020 r., wyrokiem z dnia 22 czerwca 2023 r. oddalił apelację.

Sąd Apelacyjny uznał, że apelacja organu rentowego nie mogła doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego wyroku, niemniej jednak niektóre jej zarzuty okazały się częściowo uzasadnione.

Organ rentowy wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 czerwca 2023 r., zaskarżając niniejsze orzeczenie w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:

- 1) art. 15c ust. 1 - 3 w zw. z art. 13b ust. 1 pkt 5 lit. d tiret pierwsze ustawy zaopatrzeniowej poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że przepisów tych nie należy stosować wobec świadczeniobiorcy, w sytuacji gdy Sąd Apelacyjny uznał, że ubezpieczony w okresie od dnia 25 września 1961 roku do dnia 15 sierpnia 1989 roku pełnił służbę na rzecz państwa totalitarnego w rozumieniu art. 13b ustawy zaopatrzeniowej,
- 2) art. 15c ust. 1 - 3 i art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że przepisów tych nie należy stosować w sytuacji gdy wobec

ubezpieczonego zastosowanie miały przepisy ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy zaopatrzeniowej (Dz. U. Nr 24 poz. 145), podczas gdy podstawy przesłanki niestosowania art. 15 c ust. 1-3 zostały wskazane w art. 15c ust. 5 oraz art. 8a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej,

3) art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że przepisy ustawy zaopatrzeniowej w omawianym zakresie prowadzą do naruszenia konstytucyjnej zasady *ne bis in idem*, podczas gdy transferowanie instytucji prawa karnego na grunt ubezpieczeń społecznych jest w ocenie Organu rentowego niezasadne.

4) art. 178 ust. 1 w zw. z art. 188 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. poprzez ich błędną wykładnię i odmowę uznania mocy obowiązującej ustawie zaopatrzeniowej w zakresie regulacji art. 15 c ust. 1-3 w zw. z art. 13b ustawy zaopatrzeniowej.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy poprzez zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 22 grudnia 2020 r., poprzez oddalenie odwołania od decyzji z dnia 30 czerwca 2017 r. w całości, jak też zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego od strony odwołującej na rzecz pozwanego według norm przepisanych, - alternatywnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego; - zasądzenie od strony odwołującej na rzecz organu kosztów postępowania w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Wnioskiem z 16 marca 2026 r. organ rentowy cofnął skargę kasacyjną, wnosząc o umorzenie postępowania kasacyjnego w sprawie, oraz o nieobciążanie organu kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Z kolei art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stanowi, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Skarga kasacyjna może zostać cofnięta w każdym czasie nawet przez samą stronę i nie wymaga to zgody strony przeciwnej. Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego oraz orzeczenia o kosztach procesu jak przy cofnięciu pozwu (art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.) (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 listopada 2020 r., II PK 94/20, LEX nr 3080384 i z 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421, por. też odnoszące się do kwestii związanych z art. 469 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2014 r., I PK 251/13, OSNP 2015 nr 6, poz. 79).

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy umorzył postępowanie kasacyjne, o czym postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

M.G.

[SOP]

